

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca v právnej veci navrhovateľa: S., nar. X., resp. P.P., nar. X., štátny príslušník Kamerunu, naposledy bytom B., t. č. Pobytový tábor migračného úradu MV SR R., na základe dlhodobej priepustky na adrese: D., zastúpeného Mgr. V., pracovníčkou S., proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MU-1823-67/PO-Ž-2007 zo dňa 4.3.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/25/2010-41 zo dňa 16.6.2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/25/2010-41 zo dňa 16.6.2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku potvrdil rozhodnutie č. MU-1823-67/PO-Ž-2007 zo dňa 4.3.2010, ktorým odporca neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) a neposkytol mu doplnkovú ochranu podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal a trovy tlmočného bude znášať štát.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci a pre značné rozpory vo vyjadreniach v správnom konaní, predovšetkým v súvislosti s identitou navrhovateľa, dospel k záveru zhodnému so záverom odporcu, že osoba navrhovateľa nie je hodnoverná, niet dôvodu veriť jeho príbehu, čo v praxi znamená, že nedošlo k preukázaniu predpokladov udelenia azylu.

Podľa krajského súdu námietka navrhovateľa ohľadne nedostatočne zisteného stavu veci nie je dôvodná, pretože odporca si opakovanými pohovormi s navrhovateľom, vykonanými znaleckými dokazovaniami a ďalšími písomnosťami týkajúcimi sa totožnosti navrhovateľa, ďalej správami o krajine pôvodu zameranými na činnosť SCNC (Southern Camerun National Council) a bezpečnostné riziká v prípade jeho návratu, ako aj na všeobecnú situáciu v Kamerune a na vydávanie preukazov totožnosti, zabezpečil dostatočné dôkazy, ktoré v napadnutom rozhodnutí špecifikoval a vyhodnotil a vyvodil z nich záver o nehodnovernosti navrhovateľa, resp. takto spochybnil navrhovateľom predložené dôkazy.

K námietke navrhovateľa ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov uviedol, že neobstojí, pretože odôvodnenie správneho rozhodnutia obsahuje zistený skutkový stav, logické odôvodnenie prečo a na základe akých skutočností dospel odporca k záveru o nedôveryhodnosti navrhovateľa, pričom zdôraznil, že v takomto prípade sú dôvody udávané žiadateľom o azyl irelevantné.

Za nedôvodnú považoval krajský súd i námietku navrhovateľa o neprávnom právnom posúdení veci, pretože ak je osoba žiadateľa vyhodnotená ako nehodnoverná, niet dôvodu veriť jeho príbehu, ktorým odôvodnil žiadosť o azyl a to v praxi znamená, že nedošlo k preukázaniu predpokladov udelenia azylu.

Krajský súd poukázal na to, že od 9.11.2007 bola identita navrhovateľa spochybňovaná, pretože vzniklo podozrenie, že navrhovateľ je v skutočnosti osobou menom P.N., nar. X., čo navrhovateľ popiera. Identitu navrhovateľa sa nepodarilo na 100% preukázať, no všetky zabezpečené dôkazy svedčia tomu, že navrhovateľ nie je osobou, pod identitou ktorej vystupuje. Podľa krajského súdu tomu svedčia:

- závery znaleckého posudku zo dňa 6.3.2009, podľa ktorého fotografia v spise odporcu je s vysokou pravdepodobnosťou osobou na fotografii žiadosti o udelenie víza v SR označenej ako P.P.
- skutočnosť, že P.P. vstúpil na územie SR 17.6.2007, vycestoval do ČR 21.6.2007, vrátil sa späť do SR opätovne 25.6.2007, no ďalší výstup tejto osoby z územia SR evidovaný nie je
- rozhovory vedúceho umeleckej formácie z Kamerunu s novinármi, pričom išlo o osobu P.P.
- závery znaleckého posudku, že všetky navrhovateľom predložené doklady boli pozmeňované.

Krajský súd dospel k záveru, že v neprospech navrhovateľa svedčia aj mnohé nelogické vysvetlenia (napr. že na radu predsedu SCNC zo dňa 19.7.20207, aby ušiel, sa najprv skrýval v buši, potom mu pomohol cudzinec Mr. D., hoci na inom mieste navrhovateľ tvrdil, že 19.7.2007 letecky vycestoval z Kamerunu; prepis jeho priezviska, kde je raz uvedené „v“ a inokedy „w“; okolnosti zabezpečenia a zaslania jeho dokladov z Kamerunu, ktoré mal podľa jednej verzie v byte, ktorý obýval s priateľom z univerzity a ten mu ich mal poslať, podľa inej verzie ich mal u rôznych ľudí a priatelia mu ich mali za finančnú odmenu zohnať a pod.). Všetky tieto skutočnosti svedčia o tom, že osoba navrhovateľa je nedôveryhodná.

Krajský súd nad rámec odôvodnenia rozsudku uviedol, že v danej veci by nebol ani daný dôvod pre udelenie azylu, pokiaľ navrhovateľ svoju žiadosť odôvodnil len svojim členstvom v SCNC, pretože navrhovateľ nikdy neprišiel do styku s políciou ani inými štátnymi orgánmi, a to ani v súvislosti s prezentovaným členstvom v SCNC, navrhovateľ nikdy nevystupoval na verejnosti, ani sa inak neangažoval, nebol ani funkcionárom či aktivistom SCNC, na ktorých sa polícia podľa správ o krajine pôvodu zameriavala. Preto podľa názoru krajského súdu ani v prípade eventuálneho posúdenia žiadosti navrhovateľa o azyl by udelenie azylu z dôvodu nepreukázania opodstatnenosti obáv neprichádzalo do úvahy.

Krajský súd sa stotožnil aj s tou časťou napadnutého rozhodnutia, v ktorej bolo vyslovené, že navrhovateľovi sa neposkytne doplnková ochrana, pretože na jej poskytnutie neboli splnené zákonné predpoklady, nakoľko navrhovateľ v krajine pôvodu nebol nikdy trestne stíhaný, nehrozí mu uloženie ani výkon trestu smrti, nebol objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania a takéto zaobchádzanie neúspešným žiadateľom o azyl v prípade návratu do Kamerunu ani nehrozí. Podobne mu nehrozí ani narušenie osobnej integrity v dôsledku ozbrojeného konfliktu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd ho nesprávne vyhodnotil ako osobu nedôveryhodnú a to i napriek tomu, že sám skonštatoval, že jeho skutočnú identitu sa nepodarilo so 100% istotou preukázať. Poukázal na znalecký posudok č. p. PPZ-9569/KEU-BA-EXP-2009, podľa ktorého odtlačky prstov navrhovateľa sa nezhodujú s odtlačkom prstov osoby P.P.. K námietke odporcu, že išlo len o fotokópiu identifikačného dokladu osoby P.P. uviedol, že išlo o oficiálne overenú kópiu a správny orgán ani súd v konaní neskúmali pravosť predloženej kópie. Ďalej namietal, že správny orgán sa nevysporiadal s námietkou, že jeho výška je 183 cm a výška osoby P.P. uvedená v pase je 186 cm.

K argumentácii krajského súdu a odporcu, že dôvodom nedôveryhodnosti jeho osoby sú aj nepresnosti vo výpovediach uviedol, že v skutočnosti si presne nepamätá, kedy mu okresný predseda SCNC odporučil, aby ušiel, ale pravdepodobne to bolo pár dní pred skutočným odchodom z krajiny pôvodu, pred 19.7.2010. Podľa jeho názoru nemožno zakladať nedôveryhodnosť osoby na takej malej nezrovnalosti.

Tvrdil, že prenasledovanie vládou v Kamerune za jeho politické názory predstavuje dôvod pre udelenie azylu. Dodal, že jeho strach je opodstatnený, pretože riziko, že by sa ako člen SCNC skôr či neskôr stal obeťou prenasledovania, bolo vysoké. Dôvodil, že strach žiadateľa o azyl by mal byť považovaný za opodstatnený, ak je schopný primeraným spôsobom dokázať, že jeho ďalší pobyt v krajine pôvodu sa pre neho stal neznesiteľným, pričom takéto úvahy nemusia nutne vychádzať z osobnej skúsenosti žiadateľa.

V súvislosti s neposkytnutím doplnkovej ochrany navrhovateľ poukázal na rozhodnutie odporcu ČAS: MU-972-80/PO-Ž-2007 zo dňa 28.5.2009 v podobnej veci, v ktorej poskytol doplnkovú ochranu žiadateľke o azyl z dôvodu jej členstva v SCNC.

Na základe uvedeného navrhovateľ navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že napadnutý rozsudok ako vecne správny navrhol potvrdiť. Podľa odporcu bolo preskúmané rozhodnutie vydané v intenciách rozsudku krajského súdu a na základe vykonaných dôkazov bol ustálený záver o nedôveryhodnosti osoby navrhovateľa, v ktorom prípade je už táto skutočnosť sama o sebe dôvodom pre neudelenie azylu, lebo takejto osobe nemožno uveriť, že jej dôvody pre udelenie azylu sú pravdivé.

Poukázal na skutočnosť, že Kriminálny ústav PZ skonštatoval, že pravosť preukazu člena hnutia SCNC nemožno potvrdiť, lebo ho nemožno porovnať s originálom, no zároveň poukázal na určité nezrovnalosti a na to, že fotografia sa pôvodne nachádzala na inom doklade, priezvisko bolo prepisované a rovnako tak rok 2007 na 2005 a tieto skutočnosti podľa odporcu vážne sponchybnujú tvrdenie navrhovateľa o tom, že uvedený preukaz bol vystavený na jeho osobu a potvrdzujú to, že fotografia tam bola dolepená až dodatočne, resp. bola vymenená.

Ďalej odporca dôvodil, že hoci nebolo možné podľa záverov znaleckého posudku vyjadriť sa k pravosti identifikačného preukazu navrhovateľa, lebo ho nebolo možné porovnať s originálom, preukaz neobsahuje žiadne ochranné prvky bežne pri takýchto dokladoch používané a zároveň boli na ňom pozmenené údaje (rok z 2007 na 2008).

Záverom odporcu podľa jeho názoru svedčí aj to, že v rodnom liste navrhovateľa je prepísané jeho priezvisko z N. na Numwi, hoci priezviská rodičov navrhovateľa ostali nezmenené. Odporca dôvodil, že prepisovanie v takýchto dokladoch by sa nemalo vyskytovať vôbec, no v prípade navrhovateľa sa vyskytlo pri ním predložených dokladoch hneď trikrát, čím vzniká podozrenie, že navrhovateľ nie je totožný s osobou uvádzanou na dokladoch.

K námietke navrhovateľa o nedostatočnom vyhodnotení skúmania jeho odtlačkov prstov s údajnými odtlačkami prstov osoby P.P. odporca uviedol, že berie na vedomie výsledok znaleckého dokazovania, podľa ktorej sa nejedná o odtlačky tej istej osoby, no zároveň odporca konštatoval, že týmto nebolo preukázané, že predložené odtlačky boli skutočne odtlačkami osoby P.P.

Odporca uviedol, že hoci sa navrhovateľ opätovne odvoláva na svoje členstvo v SCNC, predložením členského preukazu so zjavnými známkami pozmeňovania sám toto členstvo výrazne spochybnil.

Odporca na záver zdôraznil, že podľa záveru znaleckého posudku bolo porovnávaním fotografií navrhovateľa s fotografiou nachádzajúcou sa na žiadosti o udelenie o víza pre osobu P.P. zistené, že s najväčšou pravdepodobnosťou ide o tú istú osobu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12.10.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods.1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nesplnením podmienok pre jeho udelenie s tým, že osobu navrhovateľa vyhodnotil ako nehodnovernú a teda ním uvádzané dôvody ako irelevantné. V konaní nasledujúcom po zrušení prvého rozhodnutia vo veci navrhovateľa zo dňa 17.12.2007 rozsudkom krajského súdu odporca vykonal s navrhovateľom doplňujúci pohovor dňa 3.12.2009 a zároveň si zabezpečil ďalšie dôkazy a znalecké posudky ohľadom zisťovania pravosti navrhovateľom predložených dokladov. Podľa záverov znaleckého posudku nebolo možné sa jednoznačne vyjadriť k pravosti dokladov, pretože ich nebolo možné porovnať s originálmi, no v posudku bolo konštatované, že členský preukaz navrhovateľa neobsahuje žiadne ochranné znaky, je v ňom prepisované priezvisko navrhovateľa a rok platnosti, priezvisko navrhovateľa bolo prepisované aj v rodnom liste navrhovateľa, doklad neobsahuje žiadne evidenčné číslo, tlačivo bolo súčasťou väčšieho celku a predložený občiansky preukaz mal pozmenený rok a zároveň tento doklad neobsahoval žiadne ochranné znaky a prvky. Odporca poukázal na svoje zistenia (vyplývajúce zo zisťovacej správy Dánskeho imigračného servisu v Kamerune a z informácií Švajčiarskeho výboru pre utečencov z roku 2005), že pozmeňovanie a falšovanie dokladov je v Kamerune veľmi rozšírené. K znaleckému posudku predloženého zástupkyňou navrhovateľa, ktorým boli skúmané daktyloskopické odtlačky navrhovateľa s odtlačkami prstov na doklade údajne vystavenom na meno P.P., odporca uviedol, že podľa posudku sa nejedná o tú istú osobu, no z Kamerunu bola zaslaná len kópia identifikačného dokladu a tiež nebolo možné potvrdiť jeho pravosť.

Odporca ďalej svoje závery oprel o zistenia, že pod menom P.P. boli udelené v Abuji krátkodobé víza na 21 dní s platnosťou od 18.6.2007 do 9.7.2007 a táto osoba bola členom umeleckého súboru, ktorý vystupoval aj na folklórnom festivale vo Východnej, Druhýkrát bolo

vízum udelené tejto osobe v Brne s platnosťou od 25.6.2007 do 5.8.2007. Z dôkazov vykonaných v azylovom konaní vyplýva tiež to, že zo 16 členov umeleckej skupiny sa do Kamerunu vrátil len jediný.

Odporca v rozhodnutí konštatoval, že posudzovanie dôveryhodnosti žiadateľa je výsledkom celkového hodnotiaceho procesu a úvah správneho orgánu o osobnosti žiadateľa s prihliadnutím k miere reálnosti a vierohodnosti tvrdených dôvodov odchodu z krajiny pôvodu v konfrontácii so všeobecne známymi aj v konaní získanými informáciami. Navrhovateľ podľa odporcu nepreukázal svoju totožnosť hodnoverným dokladom, nastali pochybnosti o pravosti dokladov aj podkladov, ktorými preukazoval údajné problémy v krajine pôvodu a keďže dospel k záveru, že nebola preukázaná hodnovernosť osoby navrhovateľa, sú ním uvádzané dôvody irelevantné a výsledkom je neudelenie azylu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa MZV USA o Kamerune za rok 2008, správy získané z ODZS z Holandska, Kanady, tlačové informácie), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvod, pre ktorý navrhovateľ žiadal o udelenie azylu, teda na jeho údajné členstvo v SCNC. Ďalej si navrhovateľ za účelom zistenia a preukázania totožnosti osoby navrhovateľa zabezpečil znalecké posudky Kriminologického a expertízneho ústavu PZ č. p. PPZ-7961/KEU-BA-EXP-2008 a č. p. PPZ-10678/KEU-BA-EXP-2009 zo dňa 3.2.2010.

Ďalej z administratívneho spisu odporcu vyplýva, že navrhovateľ požiadal pod menom N., nar. X., o azyl po prvýkrát dňa 20.8.2007 z dôvodu prenasledovania spoluobčanmi hovoriacimi po francúzsky, pretože je členom SCNC. Odporca rozhodnutím zo dňa 17.12.2007 žiadosť navrhovateľa zamietol, neposkytol mu doplnkovú ochranu a vyslovil, že neexistuje prekážka jeho vyhostenia do Kamerunu po tom, čo dospel k záveru, že osoba žiadateľa je nehodnoverná a zrejme ide o osobu menom P.P., nar. X.. Krajský súd rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V novom konaní bol so žiadateľom uskutočnený doplňujúci pohovor dňa 3.12.2009, z ktorého vyplynulo, že k prepísaniu „v“ na „w“ v priezvisku navrhovateľa došlo preto, že Francúzi „w“ vyslovujú ako „v“, preto mu vykonali v matrike opravu, k predloženému identifikačnému preukazu uviedol, že ide len o dočasný preukaz a že dátum je tam prepísaný, lebo sa úradník pomýlil. Ďalej tu odporca popísal svoju cestu z Kamerunu na Slovensko.

Na otázku, kedy a za akých okolností by bol ochotný vrátiť sa do Kamerunu odpovedal, že keby sa vrátil, jeho život by bol v ohrození, lebo polícia vie, že je členom SCNC.

Podľa odporcu v konaní nebola preukázaná totožnosť navrhovateľa hodnoverným dokladom. Navrhovateľ v konaní predložil doklady, resp. ich kópie, ktoré odporca nechal preskúmať znalecky.

Podľa výsledkov znaleckého posudku nebolo možné jednoznačne sa vyjadriť k pravosti dokladov, pretože ich nebolo možné porovnať s originálmi, no v posudku bolo konštatované, že členský preukaz navrhovateľa neobsahuje žiadne ochranné znaky, je v ňom prepisované priezvisko navrhovateľa a rok platnosti, priezvisko navrhovateľa bolo prepisované aj v rodnom liste navrhovateľa, doklad neobsahuje žiadne evidenčné číslo a navyše tlačivo bolo súčasťou väčšieho celku a predložený občiansky preukaz mal pozmenený rok a zároveň tento doklad neobsahoval žiadne ochranné znaky a prvky, aké by takýto doklad bežne obsahovať mal. Odporca poukázal na svoje zistenia (vyplývajúce zo zisťovacej správy Dánskeho imigračného servisu v Kamerune a z informácií Švajčiarskeho výboru pre utečencov z roku 2005), že pozmeňovanie a falšovanie dokladov je v Kamerune veľmi rozšírené, týka sa nielen identifikačných dokladov, ale aj členských preukazov a iných dokladov svedčiacich o členstve v SCNC, keď takéto doklady sa vystavujú bežne na podporu žiadostí o azyl a sú bežne dostupné aj na ulici. K znaleckému posudku predloženého zástupkyňou navrhovateľa, ktorým boli skúmané daktyloskopické odtlačky navrhovateľa s odtlačkami prstov na doklade údajne vystavenom na meno P.P., odporca uviedol, že podľa posudku sa nejedná o tú istú osobu, no z Kamerunu bola zaslaná len kópia identifikačného dokladu a tiež nebolo možné potvrdiť jeho pravosť. Z ďalšieho znaleckého dokazovania zo dňa 6.3.2009 vyplýva, že osoba na fotografii v spise odporcu (navrhovateľ) je s vysokou pravdepodobnosťou osobou na fotografii žiadosti o udelenie víza v SR označenej ako P.P. Odporca tiež poukázal na rozporuplné údaje, ktoré navrhovateľ v jednotlivých etapách správneho konania

uvádzal a z vyššie uvedených skutočností odporca dospel k záveru o nepreukázaní hodnovernosti osoby navrhovateľa.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní odporca vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle.

Za situácie, keď odporca menil svoj príbeh a keď v konaniach nebola preukázaná jednoznačne identita navrhovateľa, nebolo dostatočne presvedčivo preukázané hodnoverným spôsobom ani členstvo navrhovateľa v SCNC, ktoré malo byť dôvodom opustenia krajiny pôvodu, a to ani pred odvolacím súdom, sa preto javí logickým záver odporcu, ktorý - prihliadnuc na všetky okolnosti prípadu - vyhodnotil osobu navrhovateľa za nedôveryhodnú a z tohto dôvodu aj dôvody žiadateľa o azyl za irelevantné, čoho výsledkom bolo neudelenie azylu na území Slovenskej republiky. Tento záver podľa odvolacieho súdu nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a právne závery odporcu nachádzajú oporu v citovaných ustanoveniach zákona o azyle, preto podľa odvolacieho súdu krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie v časti o neudelení azylu z týchto dôvodov za vecne správne a zákonné.

Na podporu tohto záveru je potrebné uviesť, že jednak zo znaleckého posudku týkajúceho sa porovnania fotografií navrhovateľa a osoby menom S. (keď všetkých 30 morfológických znakov na hlave a tvári osoby S. vykazuje typovú zhodu so znakmi na hlave a tvári muža menom S.) a tiež aj zo správy OHP PZ Svrčinovec zo dňa 9.11.2007 (S. vstúpil na územie SR 17.6.2007, víza mu boli udelené v Abuji dňa 7.6.2007, dňa 21.6.2007 výstup zo SR do ČR, dňa 25.6.2007 vstup do SR z ČR na základe víz udelených v Brne, 9.7.2007 výstup zo SR do Maďarska a dňa 25.7.2007 vstup z Maďarska do SR, pričom ďalší výstup tejto osoby zo SR evidovaný už nebol) vyplýva, že navrhovateľ je pravdepodobne osobou menom S., ktorý na územie SR vstúpil oprávnenne na základe udelených krátkodobých víz ako člen umeleckého súboru, no po ich vypršaní sa do krajiny pôvodu nevrátil. Žiaden z dokladov a dôkazov vyprodukovaných navrhovateľom a jeho zástupkyňou nepreukázal bez všetkých pochybností, že navrhovateľ je skutočne osobou menom S., či N. Práve naopak - predložené doklady vzhľadom na situáciu v Kamerune ohľadne falšovania dokladov, ďalej

s ohľadom na „opravy“ a prepisy informácií v predložených dokladoch, ako aj na rôzne verzie obstarania si týchto dokladov z Kamerunu, ktoré navrhovateľ pred odporcom aj krajským súdom tvrdil – nesvedčia tomu, že totožnosť navrhovateľa je taká, ako udáva. Preto záver o nehodnovernosti navrhovateľa, ktorú sa navrhovateľovi nepodarilo vyvrátiť, bol aj podľa názoru odvolacieho súdu správny.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu ani z ďalších relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Vo vzťahu k poskytnutiu doplnkovej ochrany odporca uviedol, že táto sa poskytuje vtedy, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol žiadateľ o azyl v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, pričom vážnym bezprávím sa podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle rozumie uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného

konfliktu, pričom pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia je štát, politické strany, hnutia alebo organizácie, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť jeho územia alebo nešťatní pôvodcovia, ak je možné preukázať, že vyššie uvedené subjekty nie sú schopné alebo ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezprávím. Odporca konštatoval, že ani jedna z uvedených možností vážneho bezprávia sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila. Tiež ustálil, že nebola u navrhovateľa potvrdená žiadna z možností pre udelenie doplnkovej ochrany podľa § 13b zákona o azyle.

Odvolačí súd považoval za správny aj záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, lebo jeho dôvody odporca nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle, ako i záver o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu. Navrhovateľ v krajine nebol obvinený z trestného činu, nehrozí mu uloženie trestu smrti ani iného trestu a v krajine neprebíha ani žiadne konflikt, teda jeho život by nebol ohrozený.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. októbra 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová